

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: I.T., zastoupeného Mgr. Martinem Vovsíkem, advokátem, se sídlem Plzeň, Malá ul. 6,** proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň,** v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2014, čj. ŽP/5813/14,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobou ze dne 14. 8. 2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2014, čj. ŽP/5813/14 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), a vrácení věci žalovanému k novému projednání. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Kralovice, odboru životního prostředí (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“), ze dne 29. 4. 2014, čj. OŽP/6575/14 mkr (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), kterým bylo rozhodnuto tak, že se žalobce neustanovuje

mysliveckou stráží pro nesplnění podmínek uvedených v § 12 odst. 3 písm. c) zákona o myslivosti.

Výkon státní správy myslivosti, dozoru a sankce za neplnění nebo porušení povinností byly upraveny zákonem č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o myslivosti*“).

Správní řízení bylo upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

[III] Žaloba

Žalobce připomněl, že Myslivecké sdružení Lomany, o.s., podalo dne 19. 11. 2013 Městskému úřadu Kralovice žádost, ve které navrhlo žalobce na ustanovení mysliveckou stráží pro honitbu 017 Plasy. Městský úřad Kralovice však žalobce mysliveckou stráží neustanovil. Napadeným rozhodnutím pak bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí městského úřadu a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Důvodem, pro který Městský úřad Kralovice neustanovil žalobce mysliveckou stráží, bylo údajné nesplnění podmínky bezúhonnosti stanovené v § 12 odst. 3 písm. c) zákona o myslivosti, jak je stanovena v § 12 odst. 4 tohoto zákona. Žalobce byl v minulosti pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví dle § 132 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona. Záznam o tomto odsouzení je pak obsažen v opisu z rejstříku trestů žalobce. S účinností od 1. 7. 1990 byl zákonem č. 175/1990 Sb. tento trestný čin z trestního zákona vypuštěn, resp. § 132 trestního zákona byl zrušen. Stalo se tak proto, že § 132 trestního zákona, resp., samotný trestný čin, byl v rozporu se základními zásadami demokratického právního státu. V současné době není jednání, které bylo vymezeno ve skutkové podstatě trestného činu rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví dle § 132 trestního zákona, bez dalšího trestné. Ustanovení § 12 odst. 4 zákona o myslivosti je dle žalobce nutno vykládat tak, že odsouzení musí být dáno za trestný čin, resp. za jednání, které je i dle aktuální právní úpravy trestné. Opačný výklad by byl v rozporu s čl. 39 Listiny základních práv a svobod. Vzhledem k tomu, že s účinností od 1. 7. 1990 bylo ustanovení § 132 trestního zákona zrušeno, nelze na tento záznam v opisu z trestního rejstříku pohlížet jako na nesplnění podmínky bezúhonnosti stanovené v § 12 odst. 3 písm. c) zákona o myslivosti.

Žalobce odkázal na konstantní judikaturu Ústavního soudu ČR týkající se rozporu mezi doslovným a teleologickým výkladem právní normy. K otázce napětí mezi doslovným a teleologickým výkladem se Ústavní soud vyslovil v řadě nálezů, příp. stanovisek (viz stanovisko sp. zn. Pl. ÚS 1/96, nález sp. zn. Pl. ÚS 33/97). Výchozí tezi v této souvislosti zformuloval přitom v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 33/97. Konstatoval, že neudržitelným momentem používání práva je jeho aplikace vycházející pouze z jazykového výkladu. Jazykový výklad představuje toliko prvotní přiblížení se k aplikované právní normě, je východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad *e ratione legis* atd.). V nálezu sp. zn. Pl. ÚS 21/96 pak již v kontextu obdobně posuzované věci uvedl: „*Soud není absolutně vázán doslovným zněním zákonného ustanovení, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit v případě, kdy to vyžaduje ze závažných důvodů účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý*

z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významového celku. Je nutno se přitom vyvarovat libovůle, rozhodnutí soudu se musí zakládat na racionální argumentaci.“.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zastává právní názor, že správní orgán není povinen a zejména oprávněn zkoumat podstatu trestného činu zaznamenaného v opisu rejstříku trestů, nýbrž musí bez dalšího vycházet toliko z obsahu opisu rejstříku trestů. Tento právní názor žalovaného není dle přesvědčení žalobce správný. V tomto směru postačuje odkázat na výše prezentovanou judikaturu Ústavního soudu. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabývá i hodnocením oprávněnosti právní argumentace žalobce. Tento postup je třeba označit za procesně korektní, avšak právní závěry žalovaného dle mínění žalobce nejsou správné. Žalobce se v rámci svého vyjádření a podaného odvolání před správními orgány dopustil určitého nepřípustného zobecnění, které spočívalo v tvrzení, že žádné jednání, které bylo tehdejším trestným činem rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví, není podle aktuální právní úpravy trestné. Skutečnost je taková, že některé takové jednání aktuálně trestné je, jiné pak nikoliv. Žalobce však trvá na tom, že nedostatek bezúhonnosti může způsobovat pouze odsouzení za jednání, které je trestné i podle současné právní úpravy. Naopak, jednání, které podle současné právní úpravy trestné není, nemůže být důvodem pro odepření splnění podmínek pro ustanovení mysliveckou stráží. Žalobce tvrdí, že byl odsouzen za jednání, které aktuálně trestné není. Správní orgán měl ve svém řízení doplnit dokazování, a to trestním spisem, v rámci kterého byl žalobce odsouzen. Vymezení jednání v odsuzujícím rozsudku měl pak správní orgán porovnat s platnou právní úpravou a učinit následný závěr, zda toto jednání je či není aktuálně trestné.

Žalobce rovněž uvedl, že dává krajskému soudu na zvážení přerušení řízení postupem podle § 48 odst. 1 písm. a) s. ř. s. se současným předložením věci Ústavnímu soudu za účelem ústavního přezkumu § 12 odst. 5 zákona o myslivosti. Podle žalobcova názoru není ústavně konformní, aby osoba spáchající úmyslný trestný čin, navíc pak za minulého režimu a zcela bagatelního charakteru, byla doživotně distancována z výkonu funkce myslivecké stráže.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný správní orgán se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 27. 10. 2014. Trval na správnosti závěrů vyjevených v napadeném rozhodnutí a navrhoval žalobu zamítnout.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**, když žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci bez jednání (§ 51 odst. 1 věty první s. ř. s.).

Podle § 12 odst. 2 věty první zákona o myslivosti, mysliveckou stráž ustanovuje orgán státní správy myslivosti na období 10 let; opakované ustanovení je možné.

Podle § 12 odst. 3 písm. c) zákona o myslivosti, mysliveckou stráž může být ustanovena fyzická osoba, která je **bezúhonná**.

Podle § 12 odst. 4 zákona o myslivosti, **za bezúhonného se podle tohoto zákona nepovažuje ten, kdo byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin** nebo uznán vinným ze spáchání přestupku na úseku myslivosti nebo komu byla pravomocně uložena pokuta podle tohoto zákona.

Podle § 12 odst. 5 zákona o myslivosti, k posouzení bezúhonnosti osoby požádá orgán státní správy myslivosti o vydání **opisu z evidence Rejstříku trestů. Při posuzování bezúhonnosti se nepřihlíží k zahlázení odsouzení podle zvláštního zákona**. Žádost o vydání opisu z evidence Rejstříku trestů a opis z evidence Rejstříku trestů se předávají v elektronické podobě, a to způsobem umožňujícím dálkový přístup.

V souzené věci nebylo sporu o tom, že žalobce byl rozsudkem Okresního soudu Plzeň-sever ze dne 29. 7. 1976, sp. zn. 2T 143/76, odsouzen za úmyslný trestný čin rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví, přičemž naplnil skutkovou podstatu tohoto trestného činu definovanou v § 132 odst. 1 písm. a) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, ve znění pozdějších předpisů.

Podstata žalobní námitky spočívala v tvrzení, že k této skutečnosti neměl žalovaný přihlížet především proto, že jednání definované touto skutkovou podstatou přestalo být účinností zákona č. 175/1990 Sb., kterým se mění a doplňuje trestní zákon (tedy od 1. 7. 1990), trestným činem, a to pro jeho rozpor se základními zásadami demokratického právního státu. Uvedený žalobcův názor byl polemikou s názorem správních orgánů vyjeveným v jejich rozhodnutích, totiž že žalobce nesplňuje podmínku danou § 12 odst. 3 písm. c) zákona o myslivosti, neboť byl v minulosti odsouzen za úmyslný trestný čin rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví, kterážto skutečnost je zaznamenána v žalobcově opisu z evidence Rejstříku trestů.

Podle § 132 odst. 1 písm. a) zákona č. 140/1961 Sb. se rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví dopustil ten, kdo majetek, který byl v socialistickém vlastnictví, rozkrádal tak, že si přivlastnil věc z takového majetku tím, že se jí zmocnil. Za takové jednání mohl být pachatel potrestán odnětím svobody na šest měsíců až pět let nebo nápravným opatřením nebo zákazem činnosti nebo peněžitým trestem.

Ústavní soud se v nálezu ze dne 2. 11. 1993, sp. zn. III. ÚS 3/93, vyslovil k povaze trestného činu rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví takto: „*Nutno dodat, že trestný čin shora popsany [= rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 245 odst. 1 písm. a) zákona č. 86/1950 Sb.] je trestným činem typicky majetkovým, který je stíhán*

v každé demokratické společnosti a je také jednoznačně za trestný v těchto společnostech označován. Proto také není výslovně označen v zákoně o soudní rehabilitaci č. 119/90 Sb. ve znění zák. č. 47/91 Sb. Nejedná se tedy v daném případě o odsuzující soudní rozhodnutí za čin, který v rozporu s principy demokratické společnosti, respektující občanská a politická práva a svobody zaručující Ústavou a vyjádřeny v mezinárodních dokumentech a mezinárodních právních normách zákon označil za trestný. Nejedná se také o čin, který směřoval k uplatnění práv a svobod občanů zaručených Ústavou a vyhlášených ve Všeobecné deklaraci lidských práv a navazujících mezinárodních paktech o občanských a politických právech.“. Byť se Ústavní soud v tomto případě vyslovoval ke skutkové podstatě trestného činu rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví (do 31. 12. 1956 označen jako majetek národní či majetek lidového družstva) podle § 245 odst. 1 písm. a) zákona č. 86/1950 Sb., trestního zákona, nemůže být pochyb o tom, že tento názor lze plně aplikovat i na trestný čin rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 odst. 1 písm. a) zákona č. 140/1961 Sb., ve znění do 30. 6. 1990. Ve světle závěrů Ústavního soudu tak nelze přitakat žalobcovu tvrzení o tom, že byl odsouzen za jednání, které aktuálně trestné není. Ostatně, skutková podstata trestného činu rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 odst. 1 písm. a) zákona č. 140/1961 Sb., ve znění do 30. 6. 1990, byla co do povahy majetkového trestného činu v zásadě totožná se skutkovou podstatou trestného činu krádeže, ať podle § 247 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., ve znění před 30. 6. 1990 („Ten, kdo si přivlastní cizí věc tím, že se jí zmocní, bude potrestán odnětím svobody na šest měsíců až tři léta nebo nápravným opatřením nebo peněžitým trestem.“), tak podle § 247 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., ve znění od 1. 7. 1990 („Kdo si přivlastní cizí věc tím, že se jí zmocní, a způsobí tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou, bude potrestán odnětím svobody až na jeden rok nebo peněžitým trestem, nebo propadnutím věci.“), a konečně i podle § 205 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů („Kdo si присвоjí cizí věc tím, že se jí zmocní bude potrestán odnětím svobody až na dvě léta, zákazem činnosti nebo propadnutím věci.“). Novela trestního zákona učiněná zákonem č. 175/1990 Sb. odstranila pouze rozlišování různých forem vlastnictví, nikoliv trestnost nezákonného přivlastnění si cizí věci. Řečeno jednoduše – krádež zůstává krádeží bez ohledu na to, zda se pachatel zmocnil cizí věci ve vlastnictví soukromém či státním (socialistickém).

V důsledku toho pak postupu správních orgánů ve věci nelze ničeho vytknout. Zákon o myslivosti jednoznačně stanoví, že mysliveckou stráží může být pouze bezúhonná fyzická osoba, přičemž bezúhonným je ten, kdo v opisu z evidence Rejstříku trestů nemá záznam o pravomocném odsouzení pro úmyslný trestný čin. Žalobce takovou osobou nebyl a zákonné podmínky tím nesplnil. Žalovaný správní orgán vyjevil v napadeném rozhodnutí úplnou a správnou argumentaci (viz výše).

Na základě výše uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že žalobcem uplatněné námitky nebyly důvodné, **a proto žalobu ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.**

[V] Náklady řízení

Stran náhrady nákladů řízení soud vycházel ze znění § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi,

který ve věci úspěch neměl. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, však žádné důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 25. září 2015

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková